

Ulla Mitrunen Verkko-seuroissa 19.3.2020

Missä on sinun koti? Kun laitat silmäsi kiinni ja intuition avulla vastaat kysymykseeni, missä silloin olet? Missä olet, kun olet kotona?

Koti on merkillinen sana., se viittaa asuinpaikkaan, mutta asuinpaikka taas ei välttämättä ole kotiin. Asuinpaikka ei täytä kodin mittaa, jos ihminen ei tunnetasolla koe sitä kodikseen. Asua voi oikeastaan missä tahansa, mutta olla kotona ja kotonaan, se onkin jo isompi tunnepuolen asia. Koti on merkillinen käsite siinäkin mielessä, että kodiksi voi tuntua sellaiset paikat, joissa ihminen ei edes asu, -kuten lapsuuden koti.

Minä ajattelen, että koti merkitsee turvallisuutta, rauhaa, menneisyyden muistoja ja tulevaisuuden suunnitelmia. Siellä ihminen voi olla oma itsensä, tehdä itselleen tärkeitä asioita, tai olla tekemättä ja suorittamatta yhtään mitään. Kotiin voi tulla ilman, että tarvitsee kertoa erityistä syytä, miksi on tänään tähän osoitteeseen saapunut.

Mikään ihmisen rakentama rakennus ei ole ikuinen. Se ei ole aina meistä kiinni, jos menetämme kotimme, sen asunnon tai rakennuksen, jota pidimme kotina.

Voiko koti olla myös toisessa ihmisessä, ihmisissä?

Joskus joku toinen ihminen tuntuu tutulta ja helposti lähestyttävältä, ”ihan kuin olisi tullut kotiin”, kun hänen lähellään on. Vaikka hänet olisi tuntenut vain hetken aikaa tai sitten kauemminkin.

Vuodet vierivät, ihmisiä voi menettää elämälle ja ihmisiä voi menettää kuolemalle. Meillä ei siis ole pysyvää kotia ihmisissäkään. Olemme ikään kuin vuokralla suhteessa toinen toisiimme, emme koskaan omistussuhteessa. On silkkaa Jumalan hyvyyttä, jos saamme jakaa elämämme arkea jonkun ihmisen, ystävän ja ystävien kanssa, jonka lähellä tuntuu, että olisi kotonaan siinä ystävydessä ja suhteessa.

Näitä kahta kotia, rakennuksena ja ihmissuhteina yhdistää kotina tunne siitä, että siellä ja siinä on hyvä olla. Se ei ehkä kuitenkaan ole milloinkaan täysin avattavissa sanoin, miltä tuntuu, kun on kotona. Mutta jotenkin haparoiden ja etsien, arasti kysyisin, että onko se tunne rakkaus? Siinä talossa ja asunnossa, jossa olemme kotonamme, olemme tulleet rakastetuiksi ja saaneet rakastaa? Siellä olemme kokeneet ihmissuhteissamme olevamme hyväksyttäjä ja siellä meistä on pidetty huolta ehdoitta?

Pysyvin asia elämässä ja kuolemassa on rakkaus. Siinä me emme ole vuokralaisia. Rakkaudessa on pysyvä kotimme. Rakkaus omistaa meidät ja me saamme elää sen varassa. Vaikka ajalliset asiat, kodit rakennuksina ja ihmissuhteina, vaihtuisivat, katoaisivat, muuttuisivat, me olemme aina rakkaudessa ja rakkaus meissä. Raamatussa on Jumalaa määritelty sanoilla ”Jumala on rakkaus 1. Joh. 4:16). Jumalan rakkaus ei katso sinun kykyäsi olla olemassa itsellesi, toisille ihmisille tai itse Jumalallekaan. Jumala on rakkaus. Ehdoitta ja kaikkivaltiaasti -Hän on itse se rakkaus, ei vain rakastaminen, vaan enemmän, Jumala on itse rakkaus. Ja siinä on kaikki tässä hetkessä, huomiossa, tässä kodissa, ihmisissä ympärillämme. Rakkaudesta meitä ei erota mikään. Ei elämä, ei kuolema. Ei aika eikä välimatka. Ei rikkaus ei köyhyys, ei sairaus tai terveys.

Näin pysyvät nämä kolme: usko, toivo, rakkaus. Mutta suurin niistä on rakkaus.